

[Gørt Petersen]

benproduktionen og dermed også leverancerne til hinanden og til konfliktområderne i den tredje verden. Men det kan man selvsagt ikke forvente, så længe den industrialiserede verdens egne hovedlande fører an i kaprustningen, den kaprustning, som i sig selv udgør en dødelig trussel mod menneskeheden og civilisationen, uanset hvor meget den fortolkes som sikkerhedspolitik.

Et helt frisk eksempel på dette vanvid finder jeg i dag i dagbladet Information, der gengiver et Ritzautelegram sålydende:

»Sovjetunionens luftforsvarssystem til 100 mia dollars vil være fuldstændig virkningsløst over for USAs nyeste interkontinentale våben, atomraketten »Cruise missile«, sagde det amerikanske forsvarsministeriums forskningschef, William Perry, onsdag. Han tilføjede, at nylige forsøg havde vist, at USA vil få 2-3 års forspring over for nye sovjetiske forsvarssystemer ved at forbedre raketten yderligere.«

Man må spørge, om dette er galskab eller bevidst forbryderisk. For hvad er det logiske resultat af, at USA gennem sin oprustning gør, som det siges, »Sovjets luftforsvar totalt virkningsløst«? Affinder Sovjet sig med det? Nej, selvfølgelig ikke. Det bør man kunne forstå her, hvor vi i almindelighed er så optaget af magtbalance og den slags ting. Sovjet vil da omgående gå i gang med en ny enorm oprustning, så deres luftforsvar atter kan blive effektivt, og så får vi en ny såkaldt balance, men på et endnu højere, endnu farligere, endnu dyrere niveau, hvis det ikke er gået galt i mellemtiden. Men hvad gør Danmark? Danmark er gennem NATO allieret med den stat, der altså nu giver rustningsspiralen nogle nye, kraftige drejninger. Men Danmark tier og samtykker.

I disse sager udviser regeringen og folketingets flertal med for den sags skyld den lavest tænkelige profil. Om FNs særlige generalforsamling om nedrustning er det blevet sagt, at den i det mindste gav stødet til en genoplussen af den internationale nedrustningsdebat, men ikke i Danmark. Nej, ikke i Danmark. Når vi fik en folketingsdebat før samlingen om nedrustning, skyldes det et enkelt partis initiativ, nemlig SFs. Efter samlingen har folketinget ikke drøftet resultaterne eller mangelen på dem. Jeg beklager, at SF ikke har taget initiativet til det, det burde vi selvfølgelig have gjort, der er åbenbart

ikke andre, der vil, og slet ikke regeringen og regeringspartierne. Det er så meget mere beklageligt, som det faktisk viste sig, at et andet NATO-land, nemlig Canada, ikke var bange for på FNs generalforsamling at stille forslag, der var rettet mod udviklingen af nye masseødelæggelsesvåben. En dagsorden om, at Danmark skulle tage sådanne initiativer, fik socialistisk folkeparti som bekendt forkastet, da vi havde nedrustningsdebatten her i tinget.

Jeg vil ikke påstå, at vores land kan udfrette ret meget, det er da klart, for Danmark, vores folk, er kun en dråbe i menneskehedens hav, men dette hav består faktisk af dråber, og hvis vi havde det fornødne mod – og her drejer det sig om mod til at tale militærpagtens supermagt midt imod – havde der altså været to NATO-lande, som på FNs særlige nedrustningssamling havde haft det fornødne mod, og så kunne det være, der var kommet flere med. Vi var i hvert fald kommet i selskab med en lang række af tredjeverdenslandene, og jeg tror også i selskab med i hvert fald en af Warszawapagtstaterne. På den måde kan man være med til at skabe en international offentlig opinion, som kan lægge et pres på supermagterne, på stormagterne – hvor jeg erkender at de egentlige afgørelser i disse sager må træffes – især i spørgsmålet om udviklingen af nye masseødelæggelsesvåben, som er et katastrofalt problem i øjeblikket. Man kan selvfølgelig sige, at alle masseødelæggelsesvåben bør ødelægges, og det er jeg helt enig i, vi ved bare for det første, at det næppe er muligt at komme igennem med det, og for det andet, at det kræver en lang og kompliceret procedure. Men hvad de nye masseødelæggelsesvåben angår, er det dem, der hele tiden forstyrrer den eksisterende balance, truer med at skabe en total ubalance med alle de risici, som det indebærer, og som under alle omstændigheder holder rustningsspiralen i gang og får den til at køre opad. Derfor ville det at bremse op for udviklingen af nye masseødelæggelsesvåben – og det er det »Cruise missile«, som jeg har nævnt, det er en neutronbombe, det er en række andre våben – være et skridt til en virkelig opbremsning i rustningskapløbet. Det skridt var et NATO-land som Canada ikke bange for at foreslå, men Danmark skal nok holde sig tilbage. Vi tier og samtykker. Det er i hvert fald det, rege-